

V zemi soumraku.

Lidská duše, dej se vésti na chvíli do jemnohmotné říše! Bez zastávky chceme projítí říší stínů, neboť o té jsem již mluvil. Jest to **ona** říše, v níž prodlévají **ti**, kteří jsou ještě příliš hloupí, než aby dovedli správně používatí svého jemnohmotného těla. Jsou to právě všichni ti, kteří se na zemi domnívali býti obzvlášť chytrými. V jemnohmotné říši jsou němí, slepí a hluchí, poněvadž pozemský rozum, jako výtvar svého hrubohmotného těla, nemohli si přinéstí s sebou. Ten musel zůstatí v oněch úzkých hranicích, které jako připoutaný k zemi nemůže nikdy překročití.

Po pozemské smrti je lidské duši ihned ujasněn první následek jejího velikého omylu. Stojí tu v jemnohmotné říši neschopná, bez pomoci a slabá a je na tom mnohem hůře, než novorozeně na hrubohmotné zemi. Tyto duše jsou **stíny**, které své bytí sice ještě pociťují, ale nemohou si je uvědomití.

Nechme však za sebou tyto bláhovce, kteří zde na zemi chtěli všechno vědětí lépe, tlachali o nicotnostech a proto musí nyní mlčet. **Vstupujeme do úrovně soumraku!** K našemu uchu proniká šepot, úplně se hodící k bledému soumraku, který nás obklopuje a dává nám rozeznávatí nejasné obrysy pahrbků, luk a křovisk. **Všechno** je zde důsledně přizpůsobeno k **šeru**, jež **může** přivodití probuzení. **Může**, ale nemusí!

Zde není možný volný a radostný zvuk, ani jasný pohled. Jen šero, trvalé šero, přizpůsobené stavu duší, které tu prodlévají. Všechny duše se plíživě pohybují, netečně a unaveně klouzají, něčím neurčitým hnány jedním směrem, tam, kde jakoby v dálce

vystupovala něžná, růžová zář. Jako příslib světla působí sladkým kouzlem na zdánlivě tak unavené duše. Jen **zdánlivě** unavené; jejich **duch je líný** a proto jsou jejich jemnohmotná těla **slabá**.

Růžový třpyt v dálce zve tak slibně! Probouzeje naději pobádá k čilejšímu pohybu. S přáním, dostihnouti je, napřimují se jemnohmotná těla víc a více, do jejich očí vstupuje výraz silnějšího uvědomění a vždy jistěji kráčí všichni tímto jedním směrem.

Kráčíme s nimi. Počet duší kolem nás se množí, všechno stává se pohyblivější a zřetelnější. Mluvení jest trochu hlasitější a zní jako silné mumlání. Podle slov poznáváme, že ti, kteří se tu tlačí kupředu, mumlají neúnavně a prudce modlitby. Davy stávají se stále hustšími. Z trvalého postupování vzniká tlačence. Skupiny před námi zastavují. Jsou předními sráženy zpět, aby se pak opět tlačily kupředu. Stojící davy se vlní, z modliteb vynikají výkřiky zoufalství, slova úzkostlivých proseb, ustrašených žádostí a tu i tam potlačené bědování největší beznaděje!

Přenášíme se rychle přes tento zápas milionů duší a vidíme, že se jim tvrdě a studeně do cesty postavila překážka, bránící dalšímu postupu. Marně vrhají se na ni davy, marně ji zalévají slzami.

Veliké, silné a hustě stojící tyče zadržují neúprosně jejich tlak kupředu!

A silněji rdí se tam v dáli růžové červánky, toužebněji rozšiřují se oči těch, kterým se staly cílem. Ruce, svírající ještě křečovitě růženec, úpěnlivě se spínají a zvolna propouštějí jednu kuličku růžence za druhou. Tyče mříží stojí však neochvějně a tvrdé, oddělující všechny od krásného cíle!

Jdeme kolem těchto hustých řad. Zdá se, jakoby byly bez konce. Nejsou to jen statisíce, ani miliony! Jsou to všichni, kteří na zemi se považovali za opravdu „věřící“. Jak jinak si to všechno představovali! Věřili, že jsou radostně očekáváni a že budou uctivě přivítáni.

Zavolej k nim: „Co jsou vám teď platny vaše modlitby, vy věřící! Nenechali jste slovo Páně **ve svém nitru** dozrát k činu a nestalo se vám samozřejmostí!

Růžové červánky tam v dáli jest touha po království Božím, která plane ve vás! Touhu po tomto království máte v sobě, sami však zazdili jste si k němu cestu strnulými formami falešných názorů, které stojí nyní před vámi jako tyče a pruty mříží! Nechte padnouti všechno to, co jste z falešných názorů v pozemském životě přijali, i to, co jste k nim sami přibrali! Zahodte to všechno a pokuste se svobodně vykročiti k Pravdě! K Pravdě, jakou **skutečně jest** ve své velké prosté přirozenosti! Pak budete připraveni, abyste dosáhli cíle své touhy!

Vždyť vy se ani neodvažujete tak učinit, protože se stále bojíte, že by to snad mohlo býti nesprávné, kdybyste tak učinili! Vždyť až dosud jste smýšleli úplně jinak! Tak se sami poutáte a musíte čekat tam kde jste, a to tak dlouho, až bude již pozdě na cestu dále a vy propadnete zkáze! Do té doby, dokud **sami** nezačnete opouštět falešné, nemůže vám býti pomoheno!“

Volejte! Vykládejte těmto duším o cestě k záchraně! Uvidíte, že je to úplně marné, neboť hukot neustálých modliteb jest stále silnější a znemožňuje modlícím **slyšeti** jakékoli jiné slovo, které by je vedlo vstříc růžovým červánkům světla. Jsou obětí své vlastní lenosti, jež jim nedala **více** poznati a tak jsou,

vzdor své, někdy i dobré vůli, ztraceni. Přijali pouze **zevní** formy a obyčejě svých kostelů, templů a mešit.

Stísnění chceme se ubíratí dále. – Tu však stanula před námi jakási ženská duše, na jejímž obličejí rozložil se pojednou míruplný klid. Nový lesk vstupuje jí do očí, které doposud hloubavě a v úzkostlivém přemýšlení se dívaly, nabývá uvědomění, roste a stává se světlejší ... Silná vůle, vytrysklá z nejčistší naděje, dovoluje jí vykročiti vpřed ... a s volným vydechnutím stojí náhle **před** mříží! Pro tuto ženskou duši nebyly již pruty mříže překážkou! Jemné cítění vedlo ji hlubokým přemýšlením k přesvědčení, že všechno to, co si dosud myslela, muselo býti falešné. Radostná víra v Boží lásku ji učinila dosti statečnou, aby mohla daleko od sebe odhoditi všechno falešné.

S údivem nyní vidí, jak to bylo lehké. S díkem pozvedá své rámě a nevyslovitelný cit štěstí nutí ji k jáсотu. Přišlo to však na ni příliš náhle a tak mocně, že rty zůstávají němý a ona s lehkým zachvěním sklání hlavu dolů, přivírá oči a zvolna kanou vřelé slzy na její líce. Ruce se setkaly k modlitbě. K jiné modlitbě než dosud! K modlitbě díky! K veliké přímlově za všechny ty, kteří zůstali dosud za tvrdými tyčemi – a to jen pro jejich vlastní názory, jichž se nechtějí vzdát, i když jsou nesprávné a falešné!

Vzlyk hlubokého soucitu pozvedá její hrud' a tím padá s ní poslední pouto. Nyní je osvobozená, volná na cestu ku svému cíli, vnitřně vytouženému cíli! Vzhledne a vidí před sebou svého vůdce. Radostně následuje jeho kroky do nové, neznámé jí země, vstříc vždy silnějším a růžovějším červánkům.

Tak osvobodí se ještě mnohá duše z těchto davů, které musí čekati za mříží svých falešných názorů na své vlastní

rozhodnutí. Toto rozhodnutí může je vésti dále, nebo je zadržeti až do hodiny zničení všeho toho, co se nedovede vzchopit, aby odložilo staré, falešné názory. Jen nemnozí se ještě zachrání z jejich objetí; příliš se již do nich zapletli. Lpí na nich tak pevně a strnule, jako jsou pruty mříží, bránící jim na další cestě ku vzestupu. Není možno podati jim pomocnou ruku ku překonání těchto překážek, poněvadž to bezpodmínečně vyžaduje napřed **vlastní** rozhodnutí každé duše. Vyžaduje to **vlastního** vnitřního prožití, jež pak dodá jejich údům pohyblivosti. Taková těžká kletba dopadla na všechny ty, kteří učili lidi nesprávným představám o Božské vůli ve stvoření. Ačkoliv ji tehdy našli ve slovech Spasitelových, neudrželi ji čistou, ani ve slovech bible, tím méně ve svých pozemských výkladech.

Nechte je v jejich zatvrzelosti mumlati dále modlitby v domnění, že může jim pomoci jejich veliký počet a že jim pomoheno býti musí, poněvadž je tak církev učila. Jakoby bylo možno Božskou vůli podpláceti!

Jdeme dále zemí soumraku. Bez konce tyčí se překážky z tvrdých prutů a za nimi tlačí se nepřehledné množství zadržенých.

Zde jsou zase jiní. Jsou tu skupiny, které místo růženců mají v rukou bible a plny zoufalství v nich hledají. Shromažďují se kolem několika duší, které je chtějí poučiti a dáti jim vysvětlení a proto vždy znovu čtou různá místa z bible. Žádostivě vystrkují tu a tam některé duše své bible kupředu, jiné klečící drží je vzhůru jako k modlitbě ... avšak pruty mříží zůstávají tak, jak stály a brání jim proniknouti dále dopředu.

Mnohé duše odvolávají se na svou znalost bible, jiné zas na

své právo, aby vešly do království Božího! Mříže se však ani nepohnou!

Tu se protlačila se smíchem jedna lidská duše stísněnými řadami. Vítězně kyne všem rukou.

Volá k nim: „Vy blázni, proč nechcete slyšet! Polovici svého pozemského života použil jsem k tomu, abych prostudoval onen svět, který dnes je pro nás tímto světem. Tyče, které vidíte před sebou, rychle zmizí silou vaší vůle, protože jsou vytvořeny jen vaší představou. Následujte mne! Povedu vás! Mně je to všechno dobře známo!“

Duše kolem něho ustoupily. Přikročil ke mřížím, jakoby jich tu nebylo. S bolestným výkřikem náhle však zavrával zpět. Náraz byl příliš tvrdý a přesvědčil ho velmi rychle o jsoucnosti tyčí. Oběma rukama drží své čelo. Pruty stojí před ním neochvějně dál. Uchopil je a vztekle jimi zatřásl:

„Pak jsem byl svým mediem bludně veden! A strávil jsem při tom léta a léta ...!“

Tento člověk nemyslí na to, že **on je** původcem těchto omylů, jež slovem a písmem rozšiřoval. Nikdy před tím nestudoval Božích zákonů ve stvoření a přece vykládal obrazy, které mu byly mediem dány, jen podle **svých** názorů.

Nesnažte se pomoci tomuto muži anebo jiným! Všichni jsou tak zaujati sami sebou, že nechtějí slyšeti vůbec nic jiného než svoje cítění. Až poznají a nahlédnou beznadějnost všeho toho, jistě je to omrzí. Je to jediná možnost úniku ze spleti falešných přesvědčení. Dříve však musí dlouho blouditi zemi soumraku.

A nejsou to špatní lidé! Jsou to ti, kteří se ve svém hledání zakousli do falešného názoru. Byli příliš líní, než aby důkladně o všem přemýšleli. Měli pečlivým procítěním přezkoušeti přijaté názory, jsou-li správné. Neskrývají-li mezer, kterých by zdravé procítění nemohlo přirozeným způsobem překročiti. Lidský duch má odhoditi všechnu mystiku, která mu nikdy nemůže přinésti užitku. Jen to, co sám jasně procítí, stane se mu vlastním prožitím a bude mu k užitku pro zrání jeho ducha.

Slova „probud' se!“, kterých Kristus často používal, znamenají „prožij!“ Nechod' pozemským životem ospale a zasněně! „Modli se a pracuj!“ znamená: „Učiň svou práci modlitbou!“ Produchovní vše, co vytváříš svýma rukama! Každou práci máš provedením učiniti nejuctivější modlitbou k Bohu jako dík za to, že ti Bůh dal možnost vykonati neobyčejné věci, jako jedinému mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření. **Stačí jen chtít!**

Probud' se včas! Začni v sobě samém s prožíváním všeho, což jest totéž, jako vědomé procítění. Čiň tak se vším, i s tím co čteš a slyšíš, abys nemusel zůstat stát v zemi soumraku, z níž jsem vám dnes ukázal jen zcela nepatrnou část.